

***Zpráva Mirka Topolánka
od 6. 12. 2008 do 13. 4. 2010***

Mirek Topolánek, Praha, 19. června 2010

**Vážené delegátky a delegáti XXI. Kongresu
Občanské demokratické strany,**

vzhledem k tomu, že se nenašel způsob, jak mě včas pozvat k odpovídajícímu kongresovému vystoupení, rozhodl jsem se splnit svou povinnost touto formou a na základě článku 10. stanov ODS vám předkládám písemnou zprávu předsedy. Všem těm (a nemyslím si, že je jich mnoho), kteří doufali, že tu dnes s Vámi budu osobně, se omlouvám.

Nebojte, nebudu provádět zevrubné hodnocení celé své éry a událostí od posledního volebního kongresu. Stojíte před klíčovým rozhodnutím a já od něj v žádném případě nechci odvádět pozornost. Pokusím se být maximálně stručný a budu se zabývat výhradně analýzou drtivé volební porážky ODS a doporučeními, jak dál. Nikdy jsem se nenechal zastrašit, ani od lidí, ani od novinářů. Nejsem zhrzený a dělám jen to, co je mou povinností a vaším právem. Tato moje zpráva nebude bojovná, osobní a burcuující, jak jste ode mě byli zvyklí. Omezím se na suchou, věcnou a nestrannou analýzu dat. Doufám, že vás neznudím. Případné osobnější poznámky jsou výjimkou.

I. ODS: mise, strategie a taktika

Nicméně, začnu trochu zeširoka. Pokud mám správně analyzovat objektivní a subjektivní příčiny prohry, musím je zasadit do širšího politologického kontextu, přičemž se omezím pouze na procesy a tendence v ČR. Určité trendy v rámci EU a globální vlivy, zasahující do politického vývoje u nás, nechám na samostatnou analýzu.

Dlouhodobě se ukazuje, že pro volební výsledek ODS jsou limitující dva faktory. Za prvé je to schopnost rozšířit svou liberálně konzervativní misi a stát se stranou přijatelnou pro široké vrstvy obyvatel, stranou, která je klíčovým vyzyvatelem levice. Za druhé je to existence přirozených silných konkurentů, vyzyvatelů v boji o dominanci na pravici, vůči kterým musíme hledat účinnou dlouhodobou strategii a momentální taktiku, abychom si udrželi roli hegemona pravice. Nechci teď zabíhat do detailní analýzy možností fůzí, předvolebních koalic a širokých aliancí typu Forza Italia, které mohou do budoucna rizika tohoto limitu eliminovat.

To první pro nás bylo a je velice obtížné, protože to od nás vyžaduje vydat ze sebe vše, překročit přirozený volební potenciál pravicové liberálně konzervativní strany, maximálně se otevřít a rezignovat na rigidní, elitářské postavení ala Svobodní (SSO), aniž bychom rezignovali na náš hodnotový rámec a programové teze. U toho druhého se naopak dlouho zdálo, že nám to nehrozí. Kvůli existenci těchto limitů - nazvu je *limes superior* a *limes inferior* - bylo vždy obrovským uměním vytáhnout volební výsledek ODS k třiceti procentům (*limes superior*). Nebo ho srazit na dvacet (*limes inferior*).

O tom prvním jsme snili. To druhé jsme si ani v těch nejhorších dobách nepřipouštěli. Nicméně všechno je jednou poprvé. Překonat 30 % se nám podařilo jen jednou, v roce 2006, kdy jsme zvítězili s historickým ziskem téměř 36%. Na dvacet procent jsme bohužel spadli v těchto volbách.

Hloubku této volební prohry podtrhuje fakt, že ODS získala dokonce ještě o sto tisíc hlasů méně, než v roce 2002. Tedy ve své vůbec nejhorší době. Jako liberálně konzervativní strana jsme se tehdy zkompromitovali opoziční smlouvou. Neměli jsme koaliční potenciál a měli jsme naopak silného konkurenta. Měli jsme vůdce, který zásadním způsobem ztratil důvěru pravicových voličů nesplněným slibem mobilizace proti levici. A panovala konjunktura, našemu volebnímu výsledku tak nepomáhal přízrak státního bankrotu, který v letošních volbách účinně odrazil a demoralizoval potenciální příznivce levice.

Přes svůj fatální výsledek má dnes paradoxně ODS šanci sestavit středopravou vládu, na což nemohla v roce 2002 ani pomyslet. Za to vděčíme jednak šťastným okolnostem, již zmíněnému negativnímu příkladu Řecka a dále poněkud hořkému úspěchu dalších stran, TOP 09 a Věcí veřejných, jednak úspěšné strategii, kterou jsme uvedli v život po roce 2002 a kterou jsem charakterizoval slovy „**tvrdé jádro, měkký obal**“. I když jsme od ní poslední dva měsíce ustoupili a kampaň se spíše řídila heslem „**měkké jádro**,

tvrdý obal“. Díky dlouhodobé a trpělivé práci tu ale ODS dnes už nestojí sama jako kůl v plotě a má – na rozdíl od ČSSD – koaliční potenciál. **Jen a jen díky tomu tu dnes nevzniká koalice vítězné sociální demokracie s menšími stranami. Zatím...**

Mise, strategie a taktika. Tři stavební kameny úspěchu. Po porážce musíme poprvé vážně bojovat o to, abychom vůbec zůstali nositeli liberálně konzervativní mise v Česku. Musíme se držet úspěšné strategie „tvrdé jádro, měkký obal“, která jediná nám může udržet koaliční potenciál a rozšířit řady příznivců. A musíme rychle a zcela zásadně vylepšit naši politickou taktiku, která má hlavní vinu na historické prohře – personálními otázkami počínaje a chybami v kampani konče.

II. Limes superior, limes inferior

Ano, my sami jsme vážnými taktickými chybami zpochybnili naši misi. Tato mise přece ani nezklamala, ani nijak nezastarala. Naopak. Krize a hrozba státního bankrotu nade vši pochybnost potvrdily její správnost a platnost. Neudělali jsme ani vážné strategické chyby. Dokázali jsme do poslední chvíle držet koaliční vládu, byli jsme féroví k partnerům a přitom uvedli v život řadu změn a reforem, ve které po patu v roce 2006 málokdo mohl doufat.

Je skoro neuvěřitelné, že jsme si toho dokázali tolik pokazit „pouhými“ taktickými chybami. Ale marná sláva, **mise i strategie jsou vám k ničemu, když pro občany nejste jejich věrohodnými nositeli.** Strana, která se neustále hádá, jejíž poslanci se podílejí na pádu vlastní vlády a která prakticky neustále po osm let zpochybňuje svého lídra, nakonec přestává být pro voliče čitelná a přitažlivá. Strana, v níž vítězí byznysové a regionální zájmy nad zájmy politickými a zájmem celku, rychle ztrácí důvěru lidí. Strana, která samotný vrchol kampaně zamíří nikoli proti svému levicovému rivalovi, ale vůči hlavnímu spojenci, působí zbaběle a poráženecky.

Již od posledního volebního kongresu jsem si uvědomoval, že bez zásadních změn nemá ODS šanci znovu překročit svou limes superior a že jí v krajním případě může hrozit pád k limes inferior. Tedy ztráta pozice hegemona na pravici. Jezdil jsem po regionech a trpělivě jsem vám vysvětloval, že své místo nemá ODS předplacené a že tak jako jiné evropské strany se může propadnout do bezvýznamnosti, pokud rychle neučiní něco se svou věrohodností.

Bohužel, snaha o personální obnovu ODS narážela na takřka zuřivý odpor. Vždy jsem říkal, že musí jít o skutečnou generační výměnu, ne o kosmetické změny či palácový převrat a že je třeba rozbít některé regionální struktury. Ty jsem možná zkratkovitě, nicméně myslím, že docela výstižně, nazval kmotrovskými. Problémem každého krátkého a silného pojmenování je ovšem paušalizace. Cejch kmotra tak dostali od médií i lidé, kteří si jej v nejmenším nezasloužili. Těm se za to omlouvám. Pro jiné je to zbytečně

lichotivé přirovnání. Jsou to pouze zloději. Ale přinejmenším se mi podařilo na problém upozornit a pojmenovat ho, čímž se otevřela cesta k jeho řešení. Na posledním, listopadovém kongresu, který nás díky prvnímu vážnému pokusu o puč stál minimálně 5% preferencí, jsme měli šanci na změnu, ale je evidentní, že mělo v tom případě jít spíše o změnu širšího vedení, včetně Výkonné rady, než o nic neřešící popravu lídra.

Že jsme ovšem tento problém zatím v nejmenším nevyřešili, je hlavní příčinou naší drtivé prohry. Řada voličů prostě raději volila kohokoli jiného, než ODS a její představitele. Ti, kteří nám zůstali věrní, pak dali svůj názor najevo masivním kroužkováním, jímž se - často úspěšně - snažili vyřadit ze hry neoblíbené, nebo nevýrazné lídry.

Mým záměrem bylo řešit personální situaci ODS odchodem z postu předsedy, který jsem avizoval na loňském XX. kongresu **i v případě vítězství ve volbách**. Považoval jsem totiž značku ODS a mou osobu za tolik objektivně poškozené, že jsem neviděl jinou cestu k tomu, jak opět překonat limes superior. A to byl vždycky můj cíl. Vyhlídka na nějakých 25 až 27 procent, kterou mému vedení ODS dlouhodobě předpovídaly průzkumy poté, co vznikla TOP 09, mě v nejmenším neuspokojovala.

Za celých osm let se nevyskytl žádný silný a věrohodný vyzývatel, který by si mohl vedení ODS vybojovat a úspěšně převzít. Ale neexistence soupeře ještě sama o sobě nelegitimize přežívání lídra, jehož potenciál se zřejmě vyčerpá. Tuto chybu jsme učinili v roce 1998 a já jsem ji nehodlal opakovat. Je lepší uvolnit místo komukoli jinému a třeba neznámému, než udržovat status quo jen díky tomu, že ODS prostě nemá náhradu.

Proto jsem byl pevně rozhodnut odejít a umožnit tak onu generační výměnu. Bohužel, Výkonná rada kabinetně rozhodla jinak, čímž skutečnou změnu z vůle členské základny spíše vážně ohrozila, než že by k ní pomohla. ODS vyslala voličům signál, že po odchodu předsedy žádné další personální změny dělat nehodlá. Nevím, proč se bojíme označení puč, když v roce 1997 jsme daleko méně sofistikovanou a amatérskou akci nazvali pučem Sarajevským.

Výsledkem je, že jsme se ani nepřiblížili k naší limes superior. Ale ani k onomu stabilnímu potenciálu 25 až 27 procent, který jsme měli v době mého pádu. Spadli jsme k dvacetiprocentní limes inferior, která vážně ohrožuje naši pozici v politickém spektru. **Velice na vás apeluji, abyste na varování voličů reagovali a uskutečnili zásadní generační změnu na tomto kongresu.** Ostatně polovinu práce už nespokojení, či lépe řečeno naštvaní voliči, udělali za vás. Nevolám po změně pro změnu samotnou, ani si nemyslím, že mají nastoupit „nepopsané listy“, mladí, ideově neukotvení, novodobí svazáci. Myslím tím změnu k lepšímu.

III. Stavební kameny porážky

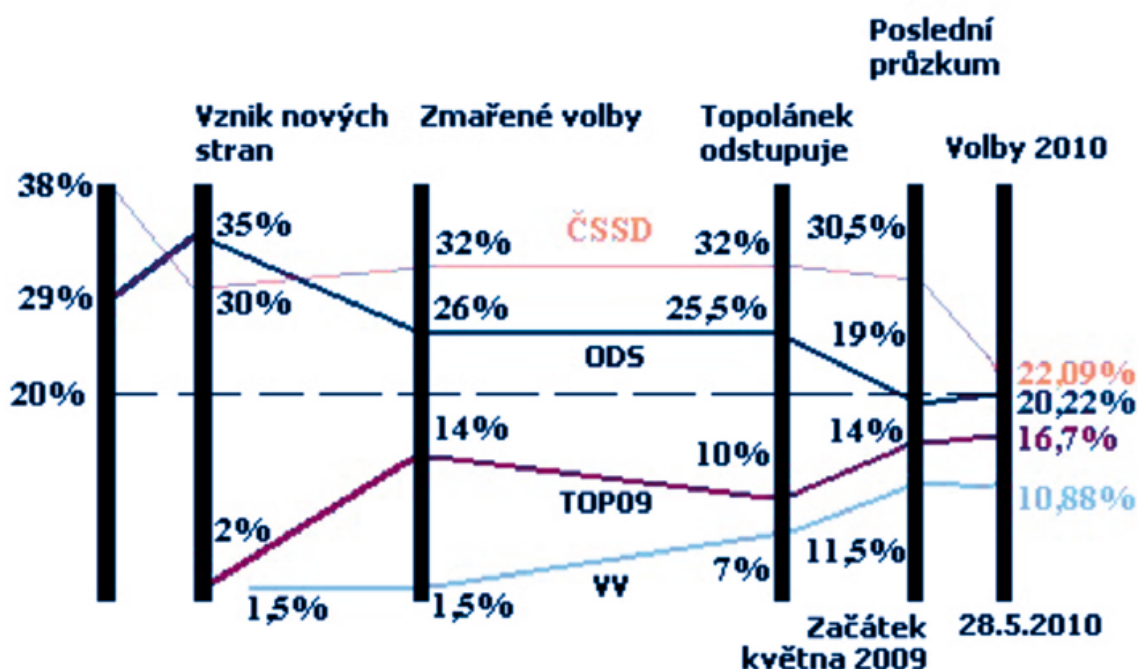
Voliči, nikoli média, či političtí stratégové, jsou jediným skutečným soudcem každé politické strany. V analýze porážky se proto zdržím osobních poznámek, či invektiv. Nebudu prezentovat, až na výjimky, své osobní postoje, ale soustředím se na rozbor tvrdých dat a faktů. Poznámka o puči budiž v tomto ohledu tou téměř poslední.

Za výchozí bod své analýzy jsem zvolil pád vlády uprostřed českého předsednictví EU. Od tohoto okamžiku se začaly utvářet okolnosti, které významným způsobem ovlivnily výsledek voleb. Vývoj dlouhodobých preferencí (viz graf Mezníky vývoje preferencí středopravicových stran) ukazuje, že shození vlády bylo zásadní strategickou chybou Jiřího Paroubka, který hrál slepě podle Klausových not. Přesně, jak jsem rok před tím předpovídal. Sociální demokraté na sebe vzali vinu za evropskou ostudu a připravili se v době vrcholící globální krize o snadný cíl kritiky. Rovněž definitivně potvrdili, že jejich jediným možným spojencem bude KSČM, čímž podvázali svůj koaliční potenciál. Preference ČSSD velice rychle spadly z téměř 40 % na třicet a už nikdy se k původní hodnotě nepřiblížily. Naopak ODS se dostala na 35 %, vyhrála Evropské volby a výrazně tak předstihla sociální demokraty. Po vzniku TOP 09 se pravicové hlasy přerozdělily a prakticky až do voleb zůstaly preference ODS a TOP 09 spojitými nádobami. Konečný součet 37 % procent odpovídá tomu, kolik tyto dvě strany měly v červnu 2009, kdy TOP 09 vznikla. Ale poměr se zásadně změnil... Ustavení TOP 09 jsme nemohli ovlivnit. Bylo logickým důsledkem dlouhodobého vývoje v KDU-ČSL, momentální situace po pádu vlády, kdy zde byla jasná objednávka po nových stranách, i osobních ambicích Miroslava Kalouska. Po stranách, které budou alespoň budít zdání věrohodnosti, které formálně nebudou mít nic společného s ostudným hašteřením v parlamentu a které se mohou svést na vlně negace stávajícího a na vlně populismu prostě byla logická poptávka.

Právě mé spojování s politickým stylem, který přinesl Jiří Paroubek, jsem dlouhodobě pokládal za nejhorší objektivní poškození mé pozice v očích veřejnosti. Po zmaření předčasných voleb, kdy předseda ČSSD definitivně pohřbil zbytky důvěry veřejnosti v politickou scénu, jsem se pokusil od tohoto stylu odstříhnout odchodem ze Sněmovny. Přiznám se, že se to nepodařilo. Zabránil tomu sklon médií k paušalizaci a vyvažování, nepochopení ze strany ODS, stejně jako některé mé, veřejností špatně vnímané osobní vlastnosti a projevy, mnohdy spíše virtuální. Ještě zásadnější bylo, že **ODS byla – a dosud je (!) - právem hodnocena jako strana, která nese s ČSSD největší odpovědnost za politické poměry, za prorůstání byznysu a politiky, za neschopnost rázně se vypořádat s korupcí.** Za situace, kdy zde byl jasný odpor k oběma velkým stranám a kdy ODS dostala schopného a pro veřejnost věrohodného konkurenta bylo jasné, že výsledku nad 30 % nedosáhneme. Zároveň se ale **za prvé** otevřela možnost k pravicové vládě. A **za druhé**, vládě se zjevnou dominancí ODS. To první se potvrdilo. To druhé platilo jen do konce března 2010.

Od zmařených voleb až do mého „odstoupení“ se preference ODS vyvíjely stabilně, v rozmezí 25 až 26%. Preference TOP 09 oslabily po nástupu Věcí veřejných, ale stále se držely na 10%. Po zásahu Výkonné rady a mém vynuceném odchodu následoval pád k 19 až 20%, kde se také nakonec preference ODS ustálily a vydržely až do voleb. TOP 09 po mém odstoupení zabrzдила pád a naopak výrazně posílila. A to za současného dalšího růstu preferencí Věcí veřejných a tedy zjevně také, i když ne dominantně, na náš úkor.

Mezníky vývoje preferencí středopravicových stran

Toto jsou fakta. Nikoli tvrzení opřené o zbožná přání. Zaznamenal jsem, jak už se vytváří legenda, že „s Topolánkem bychom skončili na 14 procentech“. Tato legenda se nemůže opřít o žádná relevantní data. Naopak. Jak vývoj preferencí v letošním roce, tak dlouhodobé trendy jsou s touto legendou ve zjevném rozporu. Dějiny píší vítězové. Odmítám ale, aby ODS coby konzervativní strana jednala v duchu marxistického hesla: „Jsou-li fakta v rozporu s teorií, tím hůře pro fakta“. Popřípadě: „Je lepší se mýlit se stranou, než mít pravdu proti straně.“

Kdo nevěří datům CVVM, pro toho tu mám náš vlastní průzkum pro potřeby volebního štábu. Tedy rozhodně korektní a „necinknutý“. Ten ukazuje v týdenních intervalech pád po mém odchodu z 25 na 21 procent. Podle některých průzkumů dokonce 19%. Nehodlám to jakkoli komentovat. Nebudu nikoho obviňovat. Ale hlásit to jako váš dlouholetý předseda musím.

Voličské preference PSP 2010 bez nerozhodnutých - trend

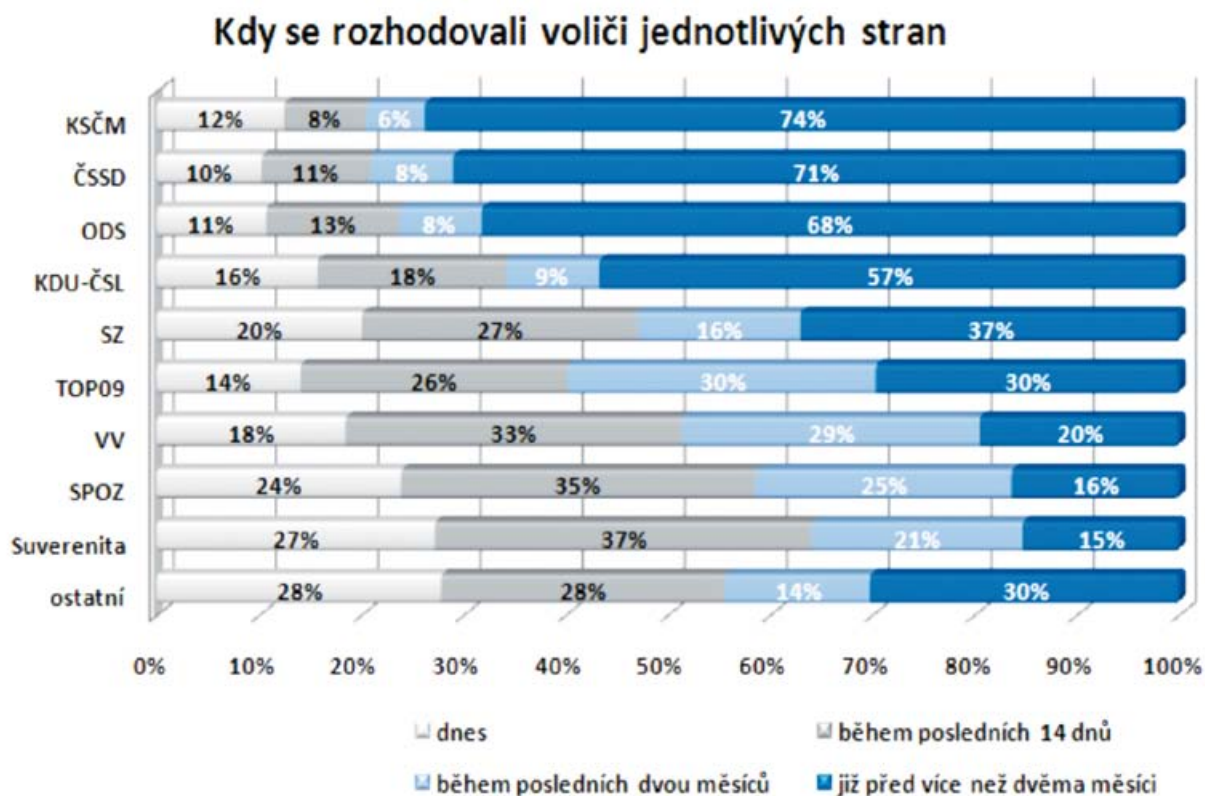

My musíme umět pohlédnout pravdě do očí. Jinak také můžeme být brzo vymazáni z politické mapy, coby významná síla. Já jsem pohlédl této pravdě do očí ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že se mnou v čele už ODS nemůže dosáhnout tak výrazného výsledku, jako v roce 2006. Ba dokonce, že se nedostane nad 30 procent. Přijímám za to svůj díl odpovědnosti – a to jak subjektivní, tak objektivní. A jak jsem řekl, dal bych funkci k dispozici v této chvíli v každém případě. Ale **odpovědnost za to, že ODS nedosáhla výsledku mezi 25 a 27 procenty, na který zjevně měla po všem, co se stalo - ale i nestalo - za poslední rok, po vzniku nových stran i po všech mých tolik přetřásaných umělých aférách a aférkách, musejí převzít jiní.** A hlavně, vy z toho musíte vyvodit závěry a přinést řešení, které bude skutečným světlem na konci tunelu.

Data ukazují, že odchod předsedy našim preferencím nepomohl. Lidé neuvěřili, že se tím ODS změnila. Dokonce ani tomu, že nějaká změna začala. Zůstalo tak jen oslabení, které vyvolá každý takový otřes a které ODS nedokázala vyrovnat žádným pozitivním sdělením. Navíc rozbor exit pollů, jak je pro Českou televizi provedla SC&C ukazuje, že ODS se dopustila fatálních chyb v kampani.

ODS na poslední chvíli změnila původní zadání kampaně a velice tvrdě negativně atakovala svého potenciálního spojence TOP 09, vůči němuž jsme se ještě za mého působení chtěli vymezit pozitivně – převahou našeho ekonomického programu. Výsledek? TOP 09 získala v posledních 14 dnech, kdy tato kampaň gradovala, plných **40 procent** svých voličů. Navíc dalších 30 procent získala v období dvou měsíců před volbami, tedy přesně po mém odchodu, kdy se začalo měnit původní zaměření kampaně.

Sečteno a podtrženo, lidé se definitivně pro volbu TOP 09 rozhodli z plných sedmdesáti procent poté, co jsem odešel z čela ODS a kdy se začala měnit kampaň. Ti, kteří o těchto změnách rozhodli, by za to také měli nést odpovědnost. K tomu dodávám, že zjevně nevyšel ani tah se závěrečnou tečkou kampaně, kterou byla nabídka výběru mezi lídry ODS a ČSSD. Ale tento nápad alespoň neublížil a ponechal preference ODS tam, kde byly.

Stavební kameny porážky jsou tedy zřejmé. **Za pád pod třicet procent může objektivně vznik nových stran a současná neschopnost mého vedení vypořádat se s negativními jevy uvnitř ODS.** Ne, že by chyběla vůle, ale síla ano. Jinými slovy, šlo o přirozenou touhu po změně, jíž ODS nedokázala vyhovět a která si žádá generační obměnu. **Za propad ke dvaceti procentům mohou události posledních měsíců před volbami.** To je neoddiskutovatelný objektivní fakt. Ale jeho rozbor a vyvození patřičných závěrů už musíte provést beze mě. V žádném případě se nedopustím té chyby, abych v této chvíli vyslovoval jakékoli závěry, které by mohly vyznít jako vyřizování osobních účtů. Na to si příliš vážím mnohých z vás, i sám sebe. Na to mi příliš záleží na budoucnosti České republiky, ODS a na tom, aby ODS odvrátila hrozbu pádu pod limes inferior. **Až dosud ODS inkasovala bonus coby nejsilnější pravicová strana. Když o toto postavení přijde, pád se nemusí zastavit ani na patnácti, ani na deseti procentech.**

Nemohu si závěrem analýzy příčin volební „neprohry“ odpustit několik osobních tónů a nehovořit o vlastních omylech. Udělal jsem řadu vynucených i nevynucených chyb. Mezi ty vynucené patří tři personální přehmaty, kdy bylo nicméně velmi složité udělat jiné rozhodnutí. Buď pro zjevnou sebevražednost, nebo z důvodu popření vlastních instinktů, či preferování osobních ambicí, případně z neznalosti vazeb dané osoby. Těmito chybami je jednoznačně posazení Vlastimila Tlustého na post ministra financí, znovuzvolení Václava Klause prezidentem republiky a nominace Jana Fischera na post premiéra. Klaus se nepochybně mýlí, když bagatelizuje dopady pádu vlády během předsednictví. Stačí mluvit více s evropskými politiky a méně s těmi euroasijskými. Možná si ti méně podjatí a chytřejší z vás položí otázku, proč to dělá a budou schopni si na ni i odpovědět. Je příznačné pro celou tuto éru, že ještě teď, po volbách, Klaus prosazuje ve Fischerově vládě Tlustého jako velvyslance v Kazachstánu. Že by je lákal nevyřešený „kazašský dluh“? Já se vám všem, a také české veřejnosti, tak náchylné věřit mediálním bludům, ze srdce za tato personální pochybení omlouvám.

IV. Jak dál? Aneb pět plus jedno doporučení

V samotném závěru mi jako člověku, který vám osm let předsedal, který s vámi hodně prožil a který vás vedl v řadě vítězných bitev a jedné prohrané, čímž nemyslím tu poslední, dovoluji vyslovit několik přání a doporučení. Věřím, že mezi bývalými lidry a jejich stranami nemusí vzniknout po odchodu jen nepřátelství a vzájemné nenaslouchání.

To, co řeknu, vychází z mého nejlepšího vědomí a svědomí, ze zkušeností s chybami, jichž jsme se já i ostatní dopustili a z přání se těchto chyb vyvarovat. Budu stručný a uvedu svá doporučení v bodech.

1. Dejte silný mandát Petru Nečasovi

Pokud někdo snad koketuje s myšlenkou, že dá novému lídrovi výstrahu, že není pánem ve svém domě, ať na to rychle zapomene. Tradice, kdy sice ODS lepšího předsedu nemá, ale tomu stávajícímu neustále okopává kotníky, musí přestat. Kdo chce vládnout, ať si to vybojuje. Když na to nemá, ať vší silou pomáhá tomu, kdo se nebojí nastavit svou tvář politickému povětrí. Petr Nečas byl součástí útoku proti mě a mohl bych mít tisíc důvodů, proč mu jeho novou pozici nepřát. Petr Nečas ale potřebuje silný mandát, aby mohl něco udělat. Potřebujete to i vy všichni. Pokud o to teda stojíte...

2. Proved'te maximální generační změnu

Petr Nečas představuje dlouhodobou kontinuitu vedení. Představuje potřebné politické zkušenosti s vedením strany i vlády. Ale lidé chtějí především změnu. ODS potřebuje změnu! Tuto změnu můžete uskutečnit tím, že na posty místopředsedů zvolíte skutečně nové lidi. Ty, kteří dosud nikdy nebyli v nejužším vedení, ani nezastupovali ODS ve vládě

či ve vedení parlamentu a kteří Petru Nečasovi umožní, aby vedl opravdu novou, nikoli jen přelakovanou stranu. Nejsem idealista a vím, že se to stoprocentně zřejmě nepovede. Nicméně maximální obměna by měla být vaším minimálním cílem.

3. Obnovte důvěryhodnost ODS

Změny se nemohou omezit jen na nejužší vedení. Klíčovou je sestava Výkonné rady. Ta se stala orgánem regionálních mocenských zájmů a ne „radou moudrých“, sborem celostátních, nadhledových a nadčasových politiků. Změny musejí jít dál, na regionální, oblastní a místní úroveň. Musíte pokračovat ve změnách, které jsme započali tím, když jsme omezili vliv „velrybářů“. Musíte si vytvořit kodexy chování a nemilosrdně se zbavit každého, kdo překročí meze. Dejte jasně najevo, že v ODS má prioritu politika a program, ne byznys a zisk. Víím, že to bude těžké. Dobře víím, že kmotři jsou nebezpeční a tvrdě odstraňují z cesty každého, kdo se jim postaví. Ale nesmíte to vzdát. Jedinou alternativou této cesty je, že se těchto lidí zbavíte tak, že přejdou k nějaké perspektivnější síle, až bude ODS marginalizována. To si přece nepřejeme!

4. Dejte prostor mladým, slušným a schopným

V poslední době se nám podařilo zásadně zlepšit vzdělávání uvnitř ODS. Nepochybně máme nad svými soupeři velkou programovou a odbornou převahu – a to včetně TOP 09. Ale neumíme ji vždy využít. Vinou špatné komunikace a překážek, které na cestě vzhůru kladou novým perspektivním lidem různé kliky. Je třeba dále zlepšit vnitřní chod ODS, dále budovat kariéerní řád a dát lidem šanci dostat se nahoru vlastní pílí. Jinak bude pokračovat to, co už se děje. Že o ty nejlepší a nejnadějnější, do kterých jsme tolik investovali, přijdeme ve prospěch TOP 09. Snad si nikdo z vás nepřeje, aby ODS sloužila TOP 09 jako farma, z níž bude draftovat nepošpiněné a schopné politiky. Celá řada zapálených a nadějných politiků rezignuje na aktivitu a kariéerní postup po opakovaných nárazech na regionální krustu dobře fungující Rodiny. Business as usual.

5. Bud'te více pokorní

Strany nejsou velké a silné podle počtu členů a množství siláckých výkřiků. Strany jsou silné velikostí mandátu od voličů. ODS už není ta **VELKÁ** strana na pravici a všichni ostatní jsou pouze obtížní **malí** vyděrači. ODS ztratila tuto, někdy velkohubě proklamovanou výhodu těmito volbami a TOP 09 je dnes stranou srovnatelnou. Z některých prohlášení představitelů ODS jsem pochopil, že tuto nepatrnou změnu ještě nezaznamenali, nebo se s ní dosud nesmířili. Že máme do budoucna usilovat o návrat k dominanci je úplně jiný problém.

Neopájejme se, že jediné naše cesta je geniální a ostatní jsou idioti. Lpění na rigidním prosazování našeho programu po letošním volebním výsledku je sebevražda. Tlustý takto položil vlastní vládu a jeho pohrobci teď zvedají znovu hlavu. Nejvíce v poslední době za ideovou čistotu strany bojovali lidé, kteří žádné ideje nemají a nejhrolivěji obhajovali těžce realizovatelný program ODS ti, kteří ho dodnes nepochopili.

Netvařme se, že pouze ODS je baštou pravice na celém světě a hlavně v EU. Ne všichni v Evropě trpí levicovou úchylkou. ODS si nemůže dlouhodobě dovolit klausovskou politiku

výkřiků a póz. Dost na tom, že si ji, i díky mně, dovoluje Václav Klaus. Tato politika vede do izolace venku i doma. To neznamená, že máme být pasivní a neprosazovat národní zájmy. Zkusme si je znovu definovat. Hledejme spojence. Doma i venku. Rozumím tomu, že se nové vedení bude chtít odstříhnout od chyb a politiky Mirka Topolánka. Pokládal bych ale za hloupou chybu, kdyby to nahradilo již překonanou a chybnou politikou Václava Klause. Ale dost moralizování. Vy přece tohle všechno dávno víte. Vy víte, že bez naplnění těchto doporučení má Topka do půl roku více preferencí než ODS. Tolik objektivní doporučení. Ale dovolte mi přeci jen jedno osobní, topolánkovské. Tedy :

5. + 1. Nelžete si do kapsy

Prohra je prohra. Status quo není změna. A celková důvěryhodnost strany nemůže být vyšší než vážený průměr věrohodnosti všech jejích reprezentantů.

Dokázal bych si představit řadu dalších doporučení. Ale je mi jasné, že s délkou a s důkladností dobrých rad klesá pozornost a ochota jim naslouchat. Navíc teď už radím za peníze. Proto zde končím. Doufám, že pouze s touto zprávou. Nikoliv s ODS. Přeji sám sobě a pro futuro i vám, abyste pokračovali v tradici chování k předchůdci, tak jak jsem ji založil já. Byl jsem vždy loajální ke Klausovi a budu i k Nečasovi. To není o lásce. To je politická kultura. To, jak se k sobě chová strana a její bývalý lídr je pro voliče také důležitou informací, co mohou očekávat. Já od vás očekávám, že pokud dočtete mou zprávu až do tohoto místa, že se nad obsahem před vyhozením několik vteřin zamyslíte. Mnoho zdaru!